

Status of widows in society

Iyyappan K

Guest Lecturer, Department of Tamil, L. N. Government College, Ponneri, Tamilnadu- 601204, India

Email: agniiyyappan@gmail.com

Orcid: <https://orcid.org/0000-0002-1789-961X>

Abstract

In Tamil society, a woman who has lost her husband is called a 'widow'. Kalaingar considered that the word 'widow' did not have a dot, so he started calling it 'Kaimpen'(widow) with two tilaks instead. As far as Tamil Nadu is concerned, the number of widows is around 40 lakh. According to a UN report, Tamil Nadu has the highest number of widows in India. 'Vrindavan' in the state of Uttar Pradesh in India is the city with the highest number of widows. From ancient times to the present day, women have never been forced to marry. Only in the books Natrinai and Purananooru, there are reports of widowhood. It is worth thinking that the rules on how men who have lost their wives should live are not mentioned in the Sangam literature. The women themselves died with their husbands. The custom of marrying a widow is a special feature of the royal family. It is also clear that this custom of marrying a widow does not exist among ordinary people. In the life of a bride, the removal of flowers is done automatically when the hair is removed. At the wedding, the auspicious women congratulate the bride. There is no information about the bride's congratulatory greetings or participating in the events during the Sangam period. A woman, who is considered to be entitled to her husband, considers it her duty to provide an heir and protect the pride of her clan. It can be seen that this society does not approve of her living with another man or having another child after the death of her husband.

Keywords : Widow, widower, Vrindavan, Udankattai Earudhal, Sati, Kaimmai Nonpu

சமூகத்தில் கைம்பெண்டிர் நிலை

முனைவர் கி. அய்யப்பன்

கௌரவ விரிவுரையாளர், தமிழ்த்துறை, உ. நா. அரசினர் கல்லூரி, பொன்னேரி, தமிழ்நாடு-601204,

இந்தியா

ஆய்வுச்சுருக்கம்

தமிழ்ச் சமூகத்தில் கணவனை இழந்த பெண்ணை 'விதவை' என்று கூறுவர். கலைஞர் விதவை என்ற சொல்லால் அழைக்கும்போது அந்த சொல்லில் கூட பொட்டு இல்லை என கருதி அந்த சொல்லுக்கு மாற்றாக இரு திலகங்கள் வரும் வகையில் 'கைம்பெண்' என்று அழைக்கத் தொடங்கினார். தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை விதவைகளின் எண்ணிக்கை சுமார் 40 லட்சம். இந்தியாவிலேயே தமிழகத்தில்தான் விதவைகள் அதிகம் என்கிறது ஐ.நா. அறிக்கை கூறுகின்றது. இந்தியாவில் உத்தரபிரதேச மாநிலத்தில் உள்ள 'பிருந்தாவன்' கைம்பெண்டிர்கள் அதிகம் உள்ள நகரமாக உள்ளது. தமிழ்நாட்டில் பழங்காலம் முதல் தற்காலம் வரையில் எங்கும் பெண்கள் உடன்கட்டை ஏறும்படி நிர்ப்பந்திக்கப்படவில்லை. நற்றிணை, புறநானூறு ஆகிய நூல்களில் மட்டுமே கைம்மை பற்றிய செய்திகள் காணப்படுகின்றன. மனைவியை இழந்த ஆண்கள் எங்ஙனம் வாழ வேண்டும் என்ற வரைமுறை, சங்க இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்படாதது

சிந்தித்தற்குரியதாகும். பெண்களே கணவனுடன் இறந்துள்ளனர். உடன் கட்டை ஏறும் பழக்கம் என்பது அரச குடும்பத்தினர்க்கு உரிய சிறப்புப் பண்பாகும். சாதாரண மக்களிடத்தில் இந்த உடன்கட்டை ஏறும் வழக்கம் இல்லை என்பதும் தெளிவாகிறது. கைம்மை வாழ்க்கையில் கூந்தல் களைதலில் மலர் நீக்கம் தானாகவே நடக்கிறது. திருமணத்தில் மங்கல மகளிர் வாழ்த்துகின்றனர். சங்க காலத்தில் கைம்மை மகளிர் வாழ்த்தியதாகவோ, நிகழ்வுகளில் கலந்து கொண்டதாகவோ செய்திகள் இல்லை. கணவனுக்கு உரிமையுடையவளாகக் கருதப்படும் பெண், வாரிசைப் பெற்றுத்தருவதையும், தம் குலப்பெருமையைப் பாதுகாப்பதையும்தான் தன் கடமையாகக் கொள்கிறாள். கணவனின் இறப்புக்குப் பிறகு அவள் இன்னொரு ஆணுடன் வாழ்வதையோ மற்றொரு குழந்தையைப் பெற்றுக்கொள்வதையோ இச்சமூகம் அங்கீகரிக்கவில்லை என்பதை அறியமுடிகிறது.

குறிச்சொற்கள் : விதவை, கைம்பெண்டிர், பிருந்தாவன், உடன்கட்டை ஏறுதல், சதி, கைம்மை நோன்பு

முன்னுரை

தமிழ்நாட்டில் பெண்களின் நிலை என்பது இன்றும் மோசமாகத்தான் இருக்கிறது. பெண்ணியம் பேசும் இந்தக் காலக்கட்டத்திலும் பெண்கள் வீட்டுச்சிறையில் மாட்டிக்கொண்டுதான் இருக்கின்றனர். வேலைக்குச் செல்லும் பெண்களை மேலோட்டமாகப் பார்த்துவிட்டு பெண்கள் முன்னேறிவிட்டார்கள் என்று கூறுவது மடமைத்தனம். வேலைக்குச் செல்லும் பெண்கள் முதல் வீட்டில் இருக்கும் பெண்கள் வரை அனைவரும் நாள்தோறும் இந்தச் சமூகத்தால் ஏதாவது ஒருவிதத்தில் வன்முறைக்கு உள்ளாக்கப்பட்டுக் கொண்டுதான் இருக்கின்றனர். இந்தியாவில் குறிப்பாகத் தமிழ்நாட்டில் கணவரை இழந்த பெண்கள் அதிகளவு பாதிப்புக்கு உள்ளாகின்றனர். பெண்கள் சிலர் தானாகவே உடன்கட்டை ஏறியதற்குக் காரணம் இல்லாமல் இல்லை. கணவன் இறந்த பிறகு பெண்கள் வாழும் நெறி கடுமையான விதிகளுக்கு உட்பட்டதாய் இருந்திருக்கின்றது. காலப்போக்கில் முழுமையான மாற்றத்தினை அடைந்திருக்கின்றது என்று கருதப்பட்ட போதிலும், முற்றிலுமாக மாறிவிடவில்லை. நிகழ்காலத்திலும் தொடர்ந்து கொண்டுதான் இருக்கிறது. இந்தியாவில் மட்டும் கிட்டத்தட்ட 80 லட்சம் பெண்கள் கைம்பெண்களாக உள்ளார்கள். தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தவரை கைம்பெண்களின் எண்ணிக்கை சுமார் 40 லட்சம். இந்தியாவிலேயே தமிழகத்தில்தான் கைம்பெண்கள் அதிகம் என்கிறது ஐ.நா. அறிக்கை கூறுகிறது. இத்தகைய நிலையில் தமிழ்நாட்டில் சங்க காலம் முதல் சம காலம் வரையில் வாழ்ந்த, வாழும் கைம்பெண்டிரின் நிலை குறித்து எடுத்தியம்பும் நோக்கில் சமூகத்தில் கைம்பெண்டிர் நிலை என்னும் தலைப்பிலான இவ்வாய்வுக் கட்டுரை எழுதப்பட்டுள்ளது.

கைம்பெண்- சொல் விளக்கம்

கணவனை இழந்த பெண்ணை 'விதவை' என்று கூறுவர். விதவை என்ற சொல்லிற்கு "கைபெண், கைம்மணி, குழம்பு, கூழ்"(சந்தியா நடராஜன், 2004;583) என்று பொருள்கள் உண்டு. இதில் 'கைம்பெண்' என்னும் சொல் பேச்சு வழக்கில் 'கைம்பெண்டாட்டி' என்று நீண்டு, பின்னர் மருவி 'கம்மனாட்டி' என்று மாறிவிட்டது. திட்டுவதற்குக்கூட இந்தச் சொல்லைப் பலர் பயன்படுத்துகின்றனர். கணவனை இழந்த

மனைவிக்குக் 'கைம்பெண்' என்று பெயர் சூட்டி அழைக்கிறார்கள். மனைவியை இழந்த கணவனுக்கு அவ்வாறு ஏதும் பெயர் கிடையாதா என்றால், இருக்கிறது. கைம்பெண் என்ற சொல்லுக்கு இணையான ஆண்பாற் சொல் 'கைம்பயல்'. தமிழ் மொழியின் பொருள் இலக்கணத்தை விளக்குகின்ற 'புறப்பொருள் வெண்பா மாலை' என்னும் நூல், "மனைவியை இழந்த கணவன் வருத்தத்துடன் தனியே வாழும் நிலையை தபு-தார நிலை என்கிறது." (தேவிரா, 2016;237-238). தபு என்றால் இறத்தல் என்றும், தாரம் என்றால் மனைவி என்றும் பொருள்படும்.

சங்க இலக்கியங்களில் கைம்பெண்டிர்

சங்க காலத்தில் அடிக்கடி நிகழ்ந்த போர்களினால் சமூகத்தில் ஆடவர் எண்ணிக்கை குறைந்து மகளிர் எண்ணிக்கை கூடியது. இயற்கை உருவாக்கிய ஆண் பெண் சம நிலை குலைந்தது. மகளிரில் பாதிப்பேர் கைம்பெண்டிர். ஆடவர்கள் அடிக்கடி நிகழ்ந்த போர்களில் மாண்டுபோனதால் அவர்தம் மனைவியர் கணவருடன் தீப்பாய்ந்து மாய்வர்; உயிரை மாய்க்கத் தயங்கியவர் கொடுமையான கைம்மை நோன்பு நோற்று வாழலாம். அதன்படி, கைம்மை நோன்பு நோற்பவர்கள் கூந்தலைக் களைதல் வேண்டும்; அல்லியின் புல்லரிசிச் சோறு உண்ணல் வேண்டும்; உணவில் நெய் தவிர்த்தல் வேண்டும்; பரற் கல் பரப்பிய தரையில்விரிப்பு, தலையணை இன்றித் துயிலுதல் வேண்டும். இவ்விதிமுறைகளுக்கு அஞ்சியே பல பெண்டிர் கணவரோடு உடன்கட்டை ஏறி உயிரை விட்டனர்.

சங்ககாலப் பெண்கள் திருமணத்திற்குப்பின், கணவனுடன் இணைந்து இன்ப வாழ்வு வாழ்ந்தனர். பழங்காலத்தில் வாழ்ந்த பெண்கள் கணவரைப் பேணும் பண்புடையவர்களாக விளங்கினர். கணவன் இறந்த பின்னர் பெண்கள் கணவனுடன் தங்கள் உயிரையும் மாய்த்துக் கொண்டனர். அதைவிடப் பெண்கள் கைம்மை நோன்பு நோற்று தமது வாழ்க்கையைக் கழித்தனர் என்று சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. சங்க காலம் தமிழர்களின் பொற்காலம் எனக் கருதப்படுகிறது. பொற்காலத்தில் பெண்கள் ஆடவருக்கு நிகரானவர்களாக மதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆண்களுக்குச் சமமான உரிமையினையும் பெற்றிருக்கிறார்கள். கணவனை இழந்த சங்ககாலப்பெண்டிர் நிலை குறிப்பிடும்படியாக இல்லை. இந்திய மரபு வழிப்பட்ட பெண்களாகவே இருந்திருக்கின்றனர். பிற்காலத்தில் வீடுபேறு பற்றிய நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட மிகவும் கொடிய பழக்கந்தான் உடன்கட்டை ஏறுதல். இப்பழக்கத்தினைச் சங்ககால மகளிரும் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கின்றனர். ஆண்களுக்கு நிகராக சம உரிமை படைத்தவர்களாக விளங்கியவர்களிடம் உடன்கட்டை ஏறல் இருந்தமை வியப்புக்குரியதே.

கைம்பெண்டிர்க்கு வழங்கப்பட்ட பெயர்கள்

தமிழகத்தில் கணவனை இழந்த பெண்டிர் கைம்மை மகளிர் என அழைக்கப்பட்டனர். கைம்மை நிலை என்பது தந்தைவழிச் சமுதாயத்தின் ஒருதார மணமுறை என்ற சமூக அமைப்பில் உருவாக்கப்பட்டது. கணவர் இறந்தால் மனைவி இறக்க வேண்டும். ஆனால் மனைவி இறந்தால் கணவர் இறக்க வேண்டியதில்லை. நற்றிணை, புறநானூறு ஆகிய நூல்களில் மட்டுமே கைம்மை பற்றிய செய்திகள்

காணப்படுகின்றன. கணவனை இழந்த பெண்களை, 1. ஆளில் பெண்டிர் (நற்.353), 2. கழிகல மகளிர் (புறம்,280), 3. பருத்திப்பெண்டிர் (புறம்.125), 4. தொடிகழி மகளிர் (புறம்.238), 5. கைம்மை (புறம்.125, 261), 6. படிவமகளிர் (நற்.273), 7. உயவற்றமகளிர் (புறம்.246) என்ற பெயர்களில் சங்க இலக்கியங்கள் வழங்கியுள்ளமையை தெரிந்துகொள்ள முடிகிறது. மனைவியை இழந்த ஆண்கள் எங்ஙனம் வாழ வேண்டும் என்ற வரைமுறை சங்க இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்படாதது சிந்தித்தற்குரியதாகும். பெண்களே கணவனுடன் இறந்துள்ளனர். பெண்களுக்கே கைம்மைக் கோலத்திற்குரிய வாழ்க்கை நடைமுறைகள் வகுத்துரைக்கப் பெற்றன. மனைவியிழந்த ஆடவர்கள் கைம்பெண்களுக்குரிய வாழ்க்கை வாழவில்லை. கைம்மைத் துன்பம் நிறைந்த வாழ்கையைவிட இறப்பதே சாலச் சிறந்தது என்று அரசமகளிர் முடிவெடுத்தனர். இந்நிலையே கைம்பெண்களின் நிலையை எடுத்துரைக்கின்ற சான்றாக அமைந்திருக்கின்றது.

கைம்மைத் துன்பத்தின் மூன்று நிலைகள்

ஒப்பனை நீக்கம், உணவு நீக்கம், பழக்கநீக்கம் என்ற கைம்மைத் துன்பத்தின் மூன்று நிலைகள் காணப்படுகின்றன. வளை, தொடி, இழை ஆகியன கணவன் இறந்த நிலையில் களையப்பட்டிருக்கின்றன. வெளிமான் என்னும் வள்ளல் இறந்த போது, பெருஞ்சித்தனார் வருந்திப் பாடிய புறநானூற்றில் 237, 238 ஆவது பாடல்களில் இச்செய்தி வெளிப்படுகின்றது. அறனில்லாத எமன், வெளிமான் உயிரைக் கவர்ந்தமையால் அவனது மகளிர் தம் மார்பில் அறைந்து கொள்வதையும், கைம்மைக் கோலத்தின் அறிகுறியாக அவர் கைவளைகளை உடைப்பதையும், அவை வாழைப் பூப்போல சிதறிக்கிடப்பதையும் பெருஞ்சித்தனார் பாடியுள்ளார். கைம்மை மகளிர் தம் கூந்தலை நீக்கிய செய்தியைப் புறநானூற்றில் 25, 250, 261, 280 ஆகிய நான்கு பாடல்கள் எடுத்து இயம்புகின்றன. திருமணத்திற்கு முன்பும், மணநிலையிலும், பெண்கள் பூச்சூடியிருக்கின்றனர். கைம்மையில் கூந்தல் நீக்கத்துடன் மலர் நீக்கமும் இயல்பாகவே நிகழ்ந்துள்ளதை புறநானூற்றின் 246, 262 ஆகிய பாடல்களின் மூலம் அறியமுடிகிறது. புறநானூற்றின் 246 ஆவது பாடலில் பாயின்றிப் படுத்தல், உப்பில்லா வேளைக் கிரை உணவை உண்ணல் உள்ளிட்ட துன்பங்களைக் கைம்பெண்கள் அனுபவித்த கொடியநிலையைப் பெருங்கோப்பெண்டின் பாடல் தெளிவுறுத்தியிருப்பது நோக்கத்தக்கது. இது பழந்தமிழகத்தின் சமுதாய நிலையையும் பெண்களின் பெருந்துயரையும் விளக்குவதாக உள்ளது.

கைம்மையுற்ற பெண்டிர் 1. பழைய சோற்றையே உண்ண வேண்டும், 2. வெள்ளிய எள்ளரைத்த விழுதுடன், புளி பெய்து அட்ட வேளைக்கீரையை உணவாக்கிக் கொள்ள வேண்டும். 3. பாயின்றி வெறுந்தரையில் படுக்க வேண்டும் என்ற செய்தியை தொல். பொருளதிகாரம் 88 ஆவது நூற்பாவின் வழி தெரிந்துகொள்ளமுடிகிறது. 4. இறந்த தலைவனின் நினைவாக வீட்டில் உணவு படைக்க வேண்டும் என்ற செய்தியைப் பொருநராற்றுப்படையின் 214, 227 ஆகிய பாடல்களின் வழி அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. 5. கூந்தலைக் கொய்துவிட வேண்டும். 6. வளையல்களை இழந்துவிட வேண்டும் ஆகியவை அகநானூற்றின் 390 ஆவது பாடல் வழி அறியலாகிறது. இவ்வாறெல்லாம் கைம்பெண்டிர் கட்டுப்படுத்தப்பெற்ற நிலையைச்

சங்க இலக்கியம் காட்டுகிறது. “இன்று நடைபெறும் வீட்டுத் தெய்வ வழிபாடு, குடித் தெய்வ வழிபாடு என்ற பெயரில் குடும்பத்தில் இடம் பெறுபவை கைம்பெண்டிர் தலைவனின் நினைவாகக் குடும்பத்தில் வழிபட்டதன் தொடர்ச்சியே எனக் கருத இடந்தருகிறது.” (ஆறுமுகம், 1994; 69) என்னும் கருத்து நம்மை சிந்திக்க வைக்கிறது.

சங்க மகளிரின் திருமணத்தில் இழை அணிகள் அணியப்பட்டன. கைம்மையில் இழை, வளை, தொடிகளையப்பட்டன. கைம்மை வாழ்க்கையில் கூந்தல் களைதலில் மலர் நீக்கம் தானாகவே நடக்கிறது. திருமணத்தில் மங்கல மகளிர் வாழ்த்துகின்றனர். சங்க காலத்தில் கைம்மை மகளிர் வாழ்த்தியதாகவோ, நிகழ்வுகளில் கலந்து கொண்டதாகவோ செய்திகள் இல்லை. கற்பு வாழ்க்கையில் விருந்தோம்பல் பண்பு சிறப்பாகப் போற்றப்பட்டது. இன்னாப்பொழுதில் பசலைக்கீரை, புல்லரிசி, வெள்ளைச்சாந்து, பழஞ்சோறு உண்பது கைம்மைக்குரியதாக உள்ளது.

சங்க காலத்தில் உடன்கட்டை ஏறிய அரசியர்

சங்க இலக்கியத்தில் புறநானூறு சதி பற்றிய பல குறிப்புகளைக் கொண்டுள்ளது. பாண்டிய ராணி அதில் மிகவும் ஆர்வமாக இருந்தாள் மற்றும் சதி செய்ய வேண்டாம் என்ற அனைத்து கோரிக்கைகளையும் நிராகரித்தாள் என்பதைப் புறநானூற்றின் 246, 247 ஆகிய பாடல்கள் வழி அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. ரிக்வேத மக்களைப் போலவே தகனம் மற்றும் அடக்கம் இரண்டையும் தமிழர்கள் கடைப்பிடித்தனர். ஒரு பெண் குயவரிடம் ஒரு பெரிய கலசம் செய்யச் சொன்னாள், அதனால் அவளும் தன் கணவனுடன் அடக்கம் செய்யப்பட்டாள் என்பதைப் புறநானூற்றின் 256- ஆவது பாடல் கூறுகிறது. பண்டைய எகிப்தில் நூற்றுக்கணக்கான ராணிகள், அமைச்சர்கள் மற்றும் தொழிலாளர்கள் ராஜாவுடன் உயிருடன் புதைக்கப்பட்டனர். இப்பழக்கம் வெளியில் இருந்து இந்தியாவிற்கு வந்தது என்பது அறிஞர்களின் கருத்து. ஏழு எதிரிகளின் மனைவிகள் அனைவரும் போரில் கணவன் தோற்கடிக்கப்பட்ட அவமானத்தால் இறந்ததைக் காட்டுகிறது. ஏழு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மனைவிகளும் ஒரே நேரத்தில் இறந்திருப்பதால் அது சதியால் மட்டுமே இறந்திருக்கவேண்டும். கவிஞர் வேறு எந்த வகையான தற்கொலையையும் குறிப்பிடவில்லை என்பதை புறநானூற்றுப் பாடல் 78 தெளிவுபடுத்துகிறது.

கரிகால் சோழன், நெடுஞ்சேரலாதன் மற்றும் ஆய் அந்திரன் ஆகியோரின் மனைவிகள் தங்கள் கணவர்களின் இறுதிச் சடங்கில் தங்களைத் தாங்களே எரித்துக் கொள்வதை மற்ற பாடல்கள் காட்டுகின்றன. குறுந்தொகை 69- ஆவது பாடலில் குரங்கு கூட தன் ஆண் துணை இறந்ததால் தற்கொலை செய்து கொள்கிறது. தமிழ் காவியங்களான சிலப்பதிகாரம் மற்றும் மணிமேகலை ஆகியவை சதி அல்லது விதவை எரிப்புக்கான ஆதாரங்களைக் காட்டுகின்றன.

இரட்டைக் காப்பியங்களில் மூன்று வகையான கைம்மை நிலை

சிலப்பதிகார கற்பு நெறியை 3 வகையாக பிரிக்கலாம், அது முதற்கற்பு, இடைக்கற்பு மற்றும் கடைக்கற்பு ஆகும். சிலப்பதிகாரத்தில் காணப்படும் கற்பு நெறி ஆய்வுபடி முதற்கற்பு மாதவிக்கும்

இடைக்கற்பு கோப்பெருந்தேவிக்கும் கடைக்கற்பு கண்ணகிக்கும் கிடைக்கிறது. கண்ணகிக்கு ஏன் கடைக்கற்பு? கோப்பெருந்தேவிக்கு ஏன் இடைக்கற்பு? என்றால், கணவன் கொலையுண்டதால் கண்ணகி மதுரையை எரித்தாள். ஆனால் கோப்பெருந்தேவி, கணவன் உயிரிழந்தால் தனது உயிரையே நீத்தாள். உயிரைவிட கண்ணகியின் கோபம் பெரிதல்ல என்பதால் கோப்பெருந்தேவிக்கு இடையும் கண்ணகிக்கு கடையும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

மணிமேகலை காப்பியத்தில் கணவனை இழந்த கைம்மை மகளிர் நிலையை ஊரலர் உரைத்த காதையில் இன்னுயிர் ஈதல், நளிமுயெரிபுகுதல், நோற்றுடம்படுதல் என்று மூன்றாக வகைப்படுத்திக் கூறுகிறது.

“காதலர் இறப்பின் கணை எரி பொத்தி

ஊது உலைக் குருகின் உயிர்த்து அகத்து அடங்காது

இன் உயிர் ஈவர் ஈயார் ஆயின்

நல் நீர்ப் பொய்கையின் நளி எரி புகுவர்

நளி எரி புகாஅர் ஆயின் அன்பரோடு

உடன் உறை வாழ்க்கைக்கு நோற்று உடம்பு அடுவர்

பத்தினிப் பெண்டிர் பரப்புநீர் ஞாலத்து”(மணிமேகலை, 2;42-48)

என்ற பாடலில் கற்பின் மூன்று நிலையினைக் கூறுகிறது. கைம்மை மகளிர் அவர்களது செயல்பாடுகளின் அடிப்படையில் தலைக்கற்பினர், இடைக்கற்பினர், கடைக்கற்பினர் என மூன்று வகைப்படுத்துகின்றனர். தலையாய கற்பு என்பது கணவன் உயிர் துறந்த செய்தி கேட்டு உயிர் விடுதலாகும். இதனைப் புறநானூறு 62 ஆம் பாடலில் காணமுடிகிறது. “கணவனுடன் உயிர் விடுதலைத் தலையாய கற்புடையவர் என்கிறார்” (சாமிநாதையர். 2016; 151). இடைக்கற்பாகிய உடன்கட்டை ஏறுதலைப் புறநானூறு 240 ஆவது பாடல் உணர்த்துகிறது. ஆய் ஆண்டிரன் இறந்தபோது அவன் உரிமை மனைவியர் உடன் உயிர் நீத்த செய்தியை இப்பாடல் காட்டுகின்றது. “கடைக்கற்பு என்பது தம் காதலருடன் மறுமையில் உறையும் வாழ்க்கையின் பொருட்டு, கைம்மை நோன்பு பூண்டு உடலை வருத்துவர் ஆகியவற்றின் மூலம் நிறைவேற்றுவர்.” (ஸ்ரீசந்திரன், 2002; 57) என்பதை புறநானூற்றின் 246- ஆவது பாடலின் மூலம் அறிய முடிகிறது.

மணிமேகலையில் மாதவி சொல்வதிலிருந்து பத்தினிப்பெண்டிருக்கு மட்டுமே, அதாவது 'ஒரு பெண்ணுக்கு ஒரு கணவன்' என்ற நிலையில் வாழ்ந்த பெண்களுக்கே, இறந்த கணவனுடன் தீப்புகுந்த நிலையோ கைம்மை நிலையோ அமைந்திருந்தது என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது. கணிகையாக இருந்த மாதவி தனக்கு அந்த இருநிலைகளும் இல்லாததைப் பற்றி வருந்துகிறாள் என்பது தெளிவு. அதனால்தான் “நாணுத் துறந்தேன்” என்று தன்னைப் பற்றி நொந்து சொல்கிறாள். அந்த நிலையில்தான் அவள் வருணக்காப்பு இல்லாத பெண்களுக்கு ஆதரவு கொடுத்த பௌத்த நெறியை அடைந்தாளோ என்றும் எண்ணத்தோன்றுகிறது. 'ஒருத்திக்கு ஒருவன்' ஆனால் 'ஒருவனுக்குப் பல பெண்டிர்' என்ற குமுக நிலையைத்தான் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் காட்டுகின்றன. அதனால்தான் கைம்மை நோன்பு நிலையையும் இறந்த தன் மடந்தையுடன் தீப்புகும் நிலையையும் ஓர் ஆடவன் அடைந்ததாகச் சொல்லும்

பாடல்களைக் காணவில்லை. மனைவியை இழந்த ஆடவனின் நிலை = கணிகையின் நிலை என்பதைத்தான் சங்கப் பாடல்கள் காட்டுகின்றன. இதை மணிமேகலைக் காப்பியப் பெண்களின் கூற்றில் காணமுடிகிறது. மணிமேகலையில், ஆதிரை சதி செய்ய முயன்றார், ஆனால் நெருப்பு அவளை எரிக்க மறுத்தது, ஏனென்றால் கப்பல் விபத்தில் இறந்துவிட்டதாக அவள் நினைத்த கணவன் உண்மையில் உயிருடன் இருந்தான். ஆனால் இந்த வழக்கம் பௌத்தர்களாலும் பின்பற்றப்பட்டது என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளமுடிகிறது.

பல்லவர் காலத்தில் கைம்பெண்டிர்

தமிழகத்தை பல்லவர் அரசாண்ட காலத்தில் கைம்பெண்டிர் உடன்கட்டை ஏறியதாக கல்வெட்டுகளில் பதிவுகள் கிடைக்கப்பெறவில்லை. க. மீனாட்சி தனது பல்லவர்களின் ஆட்சிக்காலத்தில் நிர்வாகமும் சமூக வாழ்வும் எனும் நூலில், “சதி என்பது அபூர்வமாக இருந்தது. சதியைப்பற்றி பல்லவர் கல்வெட்டுள் குறிப்பிடவில்லை. இதிலிருந்து சதி தமிழகத்தில் அதிகம் இடம் பெறவில்லை எனத் தெரிகிறது” (தனலெட்சுமி, 2014; 46) என்பதை அறிகிறோம். அதே நேரத்தில் “உயர் குடிப் பெண்கள் உடன்கட்டை யேறினர். கைம்மை நோன்பு மேலும் கடுமையுற்றது. மனுவின் கோட்பாடு பரவியது(தட்சிணாமூர்த்தி, 2008;545) என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளமுடிகிறது.

சோழர்கால கைம்பெண்டிர் நிலை

சோழ அரசன் முதல் பராந்தக சோழன் ஆட்சிக்காலத்தில் “கொடும்பாளூரை ஆண்ட வீரசோழனின் மனைவி கங்கமாதேவி, சுந்தர சோழனின் மனைவியும் முதல் இராசராச சோழனுடைய மனைவியுமான வானவன் மாதேவியார், கங்கைகொண்ட சோழனுடைய மனைவியார் வீரமாதேவியார், மூன்றாங் குலோத்துங்க சோழன் ஆட்சிக் காலத்தில் இராசராசமலயகுலராசன் என்ற குறுநில மன்னனின் மனைவி ஆகியோர் உடன்கட்டை ஏறி இருப்பதை”(சதாசிவ பண்டாரத்தார், 2011; 606)பிற்கால சோழர் சரித்திரம் நூல் வழி தெரிந்து கொள்ளமுடிகிறது.

கலிங்கத்துப் பரணியில் செயங்கொண்டார் 481- ஆவது பாடலில் “போர்க்களத்தில் பெரிய இரத்த வெள்ளம். அதில் மத யானைகள் மாய்ந்து விழுந்து கிடக்கின்றன. அவற்றோடு அரசர்க்குரிய கொடிகளும் சாய்ந்து படிந்து கிடக்கின்றன. இக்காட்சி, சுடுகாட்டில், நெருப்பாகிய படுக்கையில் கணவர்களோடு கற்புடைய மகளிர் உடன்கட்டை ஏறிக் கிடத்தலை ஒத்திருக்கிறது.”(புலியூர்க் கேசிகன், 2018; 230) என்று கூறுவதை அறியமுடிகிறது. உடன் கட்டை ஏறும் பழக்கம் என்பது “அரச குடும்பத்தினர்க்கு இது சிறப்புப் பண்பாகும்”(தட்சிணாமூர்த்தி, 2008; 543) என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளமுடிகிறது.

நாயக்கர்கால கைம்பெண்டிர் நிலை

இலக்கியச் சான்றுகளை நுணுகி ஆராயுமிடத்து உடன்கட்டையேறும் பழக்கம் உடைமை வர்க்கத்திற்கே உரியது என்ற உண்மை புலனாகிறது. அதே நேரத்தில் உழைக்கும் வர்க்கத்தைச் சார்ந்த தற்சார்பு வாழ்க்கை வாழும் விளிம்புநிலை சமூகத்தைச் சார்ந்த மகளிர் புராதானப் பொதுவுடைமைச் சார்ந்த

மகளிரைப்போல் ஆணுக்கு நிகரான பல்வேறு உரிமைகளைப் பெற்றிருத்தலைக் காணலாம். முத்துப்பட்டன் கதை மட்டும் இக்கருத்திற்கு முரண்படுகிறது. ஏனென்றால் முத்துப்பட்டன் இறந்தபோது இவர்கள் உடன்கட்டை ஏறுகின்றனர். தமிழ் நாட்டுபுற மரபில் “பதினேழாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்ததாகக் கருதப்படும் முத்துப்பட்டன் கதையில் உடன்கட்டையேறுதல் என்ற சொற்றொடர் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது” (இராமநாதன், 1997) என்று அறிய முடிகிறது. மதுரை வீரன் இறந்தபோது மனைவி பொம்மி உடன்கட்டை ஏறினாள். தேசிங்கு ராஜன் இறந்தபோது ராணி உடன்கட்டை ஏறுகிறாள். மேலும், “நாயக்கர் காலத்தில் செஞ்சியை இசுலாமியர்கைப்பற்றிய செய்தியை அறிந்து அரசு மகளிர் அய்நூறு பேர் தீப்புக்குந்து உயிர் விட்டனர்”(1952, 31) என்று கர்நாடக ராசாக்கள் சவிஸ்தார சரித்திரம் கூறுகின்றது. மேலும், “தேசிங்குராஜன் கடைசியில் இறக்க, அவனது மனைவி சதியேறினார். அவளது தியாகத்தை மெச்சிய நவாப் இராணிப்பேட்டை என்ற ஒரு ஊரையே ஏற்படுத்தினார்.”(பார்த்திபன், 2023; 51) என்பதை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

நாயக்க மன்னர்கள் ஆட்சிக்காலத்தில் விதவைப்பெண்கள் மிகுந்த கட்டுப்பாட்டிற்குள் வைக்கப்பட்டு கொடுமைக்கு ஆளாக்கப்பட்டிருந்தார்கள். ஆனால் கணவனுடன் உடன்கட்டை ஏறி இறந்துபோன பெண்களைத் தெய்வமாகப் போற்றிக்கொண்டாடினார்கள். இதனால் அவர்களாகவே உடன்கட்டை ஏற விரும்பி இருந்திருக்கலாம். மேலும் மன்னர்கள், போர்வீரர்கள் மட்டுமின்றி உயர்ந்த அந்தஸ்தில் இருந்தவர்களின் மனைவியரும் நாயக்க மன்னர்கள் காலத்தில் உடன்கட்டை ஏறி உள்ளனர்.

மேலும், இவை குறித்து திருப்புல்லாணி அரசு மேல்நிலைப்பள்ளி தொன்மைப்பாதுகாப்பு மன்ற பொறுப்பாசிரியரும் தொல்லியல் ஆர்வலருமான வே. இராஜகுரு கூறுகிறபோது, கிழவன் சேதுபதி இறந்தபின் அவரின் 47 மனைவியரும் அவருடன் உடன்கட்டை ஏறியதாக வரலாறு உள்ளது என்கிறார்,

கைம்பெண்டிரை உடன்கட்டை ஏற்றியது

கணவன் இறந்தவுடன் அவரை எரிக்கும் நெருப்பில் மனைவியும் விழுந்து தன்னை மாய்த்துக் கொள்ளும் நடைமுறைதான் ‘சதி’. இப்படி செய்யும் பெண் மற்றவர்களை விட மிக உயர்ந்தவர். அவள்தான் கணவன் மீது தீராத அன்பும் மரியாதையும் கொண்டவள் என்ற ஒரு பிம்பம் உருவாக்கப்பட்டிருந்தது. மதுரை விஜயராகவ நாயக்கர், “போரில் தோல்வியின் விளிம்பில் இருக்கும் தருவாயில், பகைவர் கையில் தன்மனைவியர் சிக்காமல் இருக்க அனைவரையும் தீயிலிட்டு கொன்றார்.”(பார்த்திபன், 2023; 50-51) என்று அறிய முடிகிறது. “சில பெண்கள் விதியை நொந்து உயிர் விடுவர். சிலர் மரணபயம் காரணமாய் பின் வாங்கினால் வலுக்கட்டாயமாய் இழுத்து நெருப்பில் தள்ளுவர்.” (பார்த்திபன், 2023; 51) என்பதை அறிய முடிகிறது. ‘இக்கொடூரச் செயல் கௌரவத்தின் சின்னமாக மாற்றப்பட்டு, கணவனை இழக்கும் அத்தனை பெண்கள் மீதும் கட்டாயமாகத் திணிக்கப்பட்டது. “19ஆம் நூற்றாண்டில் ஒரு பெண் உடன்கட்டையேற நிர்பந்திக்கப்பட்டாள். சிவகங்கை மறவர்களிடம் இப்பழக்கம் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டது. செம்பியநாட்டு மறவர் இனப் பெண்கள், குறிப்பாக சேதுபதி உடைய தேவரை மணந்து கொண்டவர்கள், கணவனுக்குப்பின் அவனோடு தீப்புக் வேண்டும் என்ற நிலை இருந்தது. அந்த நிகழ்ச்சி ‘அக்னிப்பிரவேசம்’ எனப்பட்டது.

ஆனால் இது கட்டாயப்படுத்தப்பட்ட ஒரு சதி- நிகழ்வுதான். அரசனின் ஆணைப்படி அது நிறைவேற்றப்பட்டு வந்தது.”(அருணாசலம், 2014; 78) என்பதை தெரிந்துகொள்ள முடிகிறது. இதுபோன்று உயிரைத் துறக்கும் பெண்களின் நினைவுச்சின்னமாக “சதிகல்” நடுவது வழக்கமாய் இருந்துள்ளது.

ஐரோப்பியர் காலத்தில் கைம்பெண்டிர்

சதி எனப்படும் உடன்கட்டை ஏறும் வழக்கம் நம் நாட்டில் இதிகாச காலத்திலிருந்தே இருந்து வந்தது. ராஜாராம் மோகன்ராய் போன்றோர் நடத்திய தொடர் போராட்டம் காரணமாக, 1829 - ஆம் ஆண்டு வில்லியம் பெண்டிங் பிரபு சதி வழக்கத்தைத் தடை செய்தார். ஆனால், ஜெய்ப்பூர் மாநிலத்திலிருக்கும் தியாரோலே கிராமத்தில் ராஜபுத்திர வம்சத்தைச் சேர்ந்த அரச குடும்பத்து மருமகள் ரூப் கன்வரின் கணவர். எதிர்பாராத விதமாக அவளது கணவன் இறந்துபோகிறான். கணவனுக்குப் பாடை கட்டுகிறார்கள். கூடவே, உயிரோடிருக்கும் ரூப் கன்வருக்கும் சேர்த்துதான். சுடுகாட்டில் நிறுத்தப்படுகிறான். அவளது முன்னிலையில் கணவனின் சிதை எரியூட்டப்படுகிறது. அருகில் இன்னொரு சிதை தயாரானது. தப்பிக்க முயற்சி செய்கிறாள் கன்வர். சிலர் அவளைப் பிடித்துக்கொள்கிறார்கள். அவளுக்கு மருத்துவர் ஒருவர் மயக்க ஊசி செலுத்த மயங்கிச் சரிந்தாள். கனன்று எரிந்துகொண்டிருந்த தீயில் வீசப்பட்டாள் ரூப் கன்வர். துடிக்கத் துடிக்க எரிந்து அடங்கிப் போனாள். ‘சதி மாதாக்கீ ஜே’ எனும் குரல் அவளுடைய உடல் எரிந்து சாம்பலாகும் வரை அங்கு ஒலித்துக்கொண்டேயிருந்தது. அப்போதுதான் உடன்கட்டை ஏறுவது எப்படி நடைபெறும் என்பதை இந்தியா மட்டுமல்லாமல் உலகமே தெரிந்துகொண்டது. இந்நிகழ்வு 04.09.1987 அன்று இந்தியாவில் இறுதியாக நடைபெற்ற, ‘சதி’ என்னும் உடன்கட்டை ஏறும் நிகழ்வு என்பதை அறியமுடிகிறது.

ரூப் கன்வர் சிதையில் வைத்துக் கொளுத்தப்பட்ட இடம் இன்றும் ‘சதி ஸ்தல்’ என்ற புனிதமான இடமாகக் கருதப்பட்டுவருகிறது. அவர் தீக்கிரையான நாளில் ஆண்டுதோறும் ‘சன்ரி மகோத்ஸவ்’ என்ற விழாவைக் கொண்டாடிவருவதை எப்படிப் புரிந்துகொள்வது? சொத்தைப் பாதுகாப்பதுதான் உடன்கட்டை ஏறும் செயலுக்குப் பின்னால் இருக்கும் காரணம் என்று வரலாற்றாய்வாளர் ரொமிலா தாப்பர் குறிப்பிடுகிறார். கணவனுக்கு உரிமையுடையவளாகக் கருதப்படும் பெண், வாரிசைப் பெற்றுத்தருவதையும், தம் குலப்பெருமையைப் பாதுகாப்பதையும்தான் தன் கடமையாகக் கொள்கிறாள். கணவனின் இறப்புக்குப் பிறகு அவள் இன்னொரு ஆணுடன் வாழ்வதையோ மற்றொரு குழந்தையைப் பெற்றுக்கொள்வதையோ இச்சமூகம் அங்கீகரிக்கவில்லை.

மாலைக்கோயில்களும் அது அமைந்துள்ள இடங்களும்

மாலைக்கோயில் என்பது குறித்து திருப்புல்லாணி அரசு மேல்நிலைப்பள்ளி தொன்மைப்பாதுகாப்பு மன்ற பொறுப்பாசிரியரும் தொல்லியல் ஆர்வலருமான வே. இராஜகுரு கூறுவதாவது; நிரை கவர்தல், மீட்டல், ஊரை எதிரிகளிடமிருந்து காத்தல், புலி, பன்றி, யானையுடன் சண்டையிடுதல், அரசனின் வெற்றிக்காகக் போரிடுதல் ஆகிய காரணங்களால் இறந்துபோன கணவனுடன் உடன்கட்டை ஏறிய மனைவிக்கு அமைக்கப்பட்ட நடுகல்லின் மேல் எழுப்பப்படும் கோயில் என்று என்று கூறுகிறார். உடன்

கட்டை ஏறும் பெண்ணிற்கு நடுகல்லைக் குடும்பத்தினருடன் ஊராரும் கோயிலாக அமைத்து வழிபட்டு வருவது வழக்கம். இதை மாலையீடு, மாலையடி, தீப்பாயஞ்ச அம்மன் கோயில், மலைக்காரி, சீலைக்காரி அம்மன் கோயில் என்றும் அழைப்பர் என்கிறார் இராஜகுரு. இவர் மேலும், இராமநாதபுரம் மாவட்டம் நரிப்பையூரில், சாயல்குடி அருகே கொக்கரசன்கோட்டையில், தூத்துக்குடி மாவட்டம் வேம்பார் என்ற ஊரில் சிவபெருங்குன்றம் என்ற பகுதியில், கொக்கரசன் கோட்டை ஆகிய இடங்களில் உடன்கட்டை ஏறிய பெண்களுக்கான மலைக்கோயில்கள் உள்ளதைத் தொல்லியல் என்னும் இணையப் பக்கத்தில் கூறுகிறார். கடலூர் மாவட்டம் சிதம்பரம் வட்டம் பூதக்குடி என்னும் ஊரில் இருக்கும் தீப்பாய்ந்தம்மன் கோயில் உள்ளது. “உடன்கட்டையேறிய பெண் பத்தினிப் பெண்ணாகக் கருதப்பட்டு கல்நட்டு வழிபட்டுவரும் மரபைப் பின்பற்றி இந்தப் பெண்ணையும் வழிபடத் தொடங்கினர் என்பதே உண்மையாகும்.”(இராமநாதன், 2006; 121) என்று இராமநாதன் கூறுகிறார்.

வேதங்களில் விதவை மறுமணம்

ரிக்வேதம் பத்தாவது மண்டலம் பதினெட்டாவது அத்தியாயத்தில் “இறந்த மனிதனின் சகோதரர்களும் மற்ற உறவினர்களும் அவன் மனைவிக்குச் சொல்வது போல: ‘ஓ, பெண்ணே உன் கணவனைத் தகனம் செய்ய அனுமதிப்பாயாக. வாழும் உன் குடும்பத்தாரிடம் செல்வாயாக. உன் பிள்ளைகள் உன் பேரப்பிள்ளைகள் போன்றவர்கள் இருக்கும் உன் வீட்டிற்குச் செல்வாயாக. உனது எஞ்சிய வாழ்நாளை மகிழ்ச்சியாகக் கழிப்பாய். நீ யாரருகில் துயின்றாயோ யார் உன் கையை மணமேடையில் பற்றினானோ அவன் இன்று சலனமின்றி இருக்கிறான்.’ இன்னொன்றும் சொல்கிறது ரிக் வேதம் - விதவைகளுக்கு மறுமணம் உண்டு என்கிறது. இறந்த பெண்ணின் கணவனின் வில்லை எடுத்து கொண்டு இந்த பெண்ணை மணம் செய்ய முடிவுசெய்துள்ளவன் சொல்வது போன்ற ஒரு சுலோகத்தை இவ்வாறு கூறுகிறது - ‘பெண்ணே இதோ சிதையில் இருக்கும் இவன் வில்லை நான் எடுத்து கொண்டேன். இது எனக்கு புகழையும், வலிமையையும், சக்தியையும் அளிக்கட்டும். இங்கு இருக்கும் இந்த உயர்ந்த மனிதர்களுடன் இணைந்து நம்மை எதிர்ப்பவர்களை நாம் வெல்வோம்.’ ‘பெண்ணே இறந்த உனது கணவனிடமிருந்து நீங்குவாயாக. உன்னைக் கைப்பற்ற தயாராய் இருக்கும் இந்த ஆடவனை சேர்ந்து பிள்ளைகளும் செல்வமும் பெற்று மகிழ்ச்சியாக வாழ்வாயாக”(ஜம்புலிங்கம், 1991; 560-562) என்று அந்த விதவையை வாழ்த்துகிறது. சுமார் 4000 வருடங்களுக்கு முன்பு இயற்றப்பட்டது. இதன் மூலம் ஹிந்து மதத்தின் அன்றைய வாழ்நிலையை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

தற்காலத்தில் கைம்பெண்டிர் நிலை

பல மனைவி மணமுறை வழக்கில் உள்ள சமுதாயங்களில் “கைம்பெண்களும் மனைவிலக்கடைந்த(divorced) பெண்களும் சமூக வாழ்வில் ஒதுக்கப்பட்டவர்களாகவோ கைவிடப்பட்டவர்களாகவோ இருப்பதில்லை. பெரும்பாலும் அனைவரும் மற்றவர்களுக்கு மனைவி என்னும் தகுதியுடன்தான் கற்பு நெறியுள்ள நிலையில் மணந்து கொள்கின்றனர். சில பெண்களை அத்தகைய

நிலையில் எதிர்பார்ப்பதில்லை. மனைவிகளின் எண்ணிக்கை மிகுதியாகத் தேவைப்படுவதால் அவர்கள் கைம்பெண்களையும் மணவிலக்கடைந்தவர்களையும் மனைவியாக ஏற்றுக் கொண்டனர்,”(பக்தவத்சல பாரதி, 2003;399) என்பதை தெரிந்துகொள்ள முடிகிறது.

தமிழ் இலக்கியங்களில் கைம்பெண்டிர் திருமணம்

தமிழிலக்கியத்தில் ஒரு பெண்ணின் கணவன் இழந்தால் அவள் ஒப்பாரி வைத்து அழுது புலம்புவதாக அமையும். இல்லையேல் புறநானூற்றுப் பூதப்பாண்டியன் மனைவி தீப்பாய்ந்ததைப் போன்று தீப்பாய்ந்து மடிந்ததாக அமையும். இதேநிலை கி.பி. 19- ஆம் நூற்றாண்டு வரை தொடர்ந்து வந்தது. அதன் பின்னே இத்தகைய பழக்கத்திற்கு எதிராகக் குரல் எழுந்தது. அதன் பயனால் 1821- இல் சதி அல்லது உடன்கட்டை ஏறுதல் ஒழிப்புச் சட்டமும் 1856- இல் கைம்பெண்டிர் மறுமணச் சட்டமும் கருக்கொண்டது. அதன் பின்னரே தமிழில் பாவேந்தர் பாரதிதாசன், ஜீவா, நாமக்கல் கவிஞர் போன்றோர் தம் படைப்புகளில் விதவை மறுமணத்தை ஆதரித்துக் குரல் கொடுத்தார்கள். 1737- ஆம் ஆண்டில் அசன் அலிப் புலவர் இந்திராயன் படைப்போர் எனும் இலக்கியத்தில் கைம்பெண்டிர் மறுமணத்தைக் குறித்த புரட்சியை ஏற்படுத்திவிட்டார். இசுலாமியத்தில் கைம்பெண்டிர் மறுமணம் என்பது ஏற்றுக்கொண்டாலும், தமிழ் இலக்கியத்தில் முதன் முதலில் புகுத்தியது அசன் அலிப்புலவரே ஆவார். இதனை, “முன்தாலி தானிழந்த மோகனமார் மங்கையார்க்குப்/பின்தாலி கட்டி வைத்துப் பேரறிவூதான் பற்றி” (அலியார்ப்புலவர், 1873; 42) என்றும், “தாலியிழந்தவளைத் தானிலியா ரங்கழைத்துக்/கோலியொரு மாப்பிள்ளைக்குக் கொள்கையுடன் தாலிகட்டி” (அலியார்ப்புலவர், 1873; 43) என்றும் இந்திராயன் படைப்போர் பாடல் அடிகளில் உணர்த்துகிறார்.

பாரதிதாசன் கைம்மைக் கொடுமை, கைம்பெண் நிலை, இறந்தவன் மேற் பழி, கைம்மைத் துயர், கைம்மை நீக்கம் முதலிய கவிதைகளில் கைம்பெண்டிர் கைம்பெண்டிர் உரிமைகளையும், சமூக நிலையையும் பேசியுள்ளார். கைம்பெண் நிலை என்னும் தலைப்பில் அமைந்த கவிதையில் “வருந்தாமற் கைம்பெண் முகம்/திருந்துமோ இச் சமூகம்?/மறுமணம் புரிவது- சிறுமைஎன் றறைவது/ குறுகிய மதியென-மொழிகுவர்” (பாரதிதாசன், 2003;100) என்று கூறுகிறார். தி.ஜானகிராமன் எழுதிய பத்துப் புதினங்களில் அம்மாவந்தான், செம்பருத்தி, மலர் மஞ்சம், நளபாகம், மரப்பசு, மோகமுள் ஆகிய ஆறு புதினங்களில் கைம்பெண்டிர் துயர் எடுத்துக்கூறப்பட்டுள்ளது. இவர்களைப்போன்று பலர் தங்கள் படைப்புகளில் கைம்பெண்டிர் திருமணம் குறித்து பேசியுள்ளனர்.

கைம்பெண்டிர் குறித்து பெரியாரின் சிந்தனைகள்

பெரியார் “மனித சமூகத்தில் மகளிர் விஷயத்தில் ஒரு பெரும் மாறுதல் ஏற்பட வேண்டியது அவசியம். இது தீண்டாமையை ஒழிப்பதைவிட அவசரமாய்ச் செய்ய வேண்டிய காரியம் என்பது என் அபிப்பிராயம். அதிலும் விதவைக் கொடுமை அடியோடு ஒழிக்கப்பெற வேண்டும். அது மனித தர்மத்துக்கு மாத்திரமல்ல, சீவதர்மத்துக்கும் விரோதமாகும்”(சுப்புரெட்டியார், 2001; 69) என்கிறார். மேலும் ஓர் இளம்பெண் தன் கணவன் இறந்துவிட்டால் அவள் உலக இன்பத்தையே துய்க்காதவளாயிருப்பினும், அவள் தன் ஆயுட்காலம்

முழுவதும் இயற்கைக்கு கட்டிலனை இறுக்க மூடி, மனம் நொந்து, வருந்தி மடிய நிபந்தனை ஏற்பட்டு விடுகின்றது. இஃது என்ன அநியாயம் என்று மனம் நொந்து பெரியார் வருந்துகிறார்.

கைம்பெண்டிர் நலனில் கலைஞர்

கலைஞர், வாழ்வின் விளிம்பு நிலையில் இருக்கும் அவர்களை விதவை என்ற சொல்லால் அழைக்கும்போது அந்த சொல்லில் கூட பொட்டு இல்லை என கருதி அந்த சொல்லுக்கு மாற்றாக இரு திலகங்கள் வரும் வகையில் 'கைம்பெண்' என்று அழைக்கத் தொடங்கினார். ஆணைப் போலவே பெண்ணுக்கும் அனைத்திலும் சம உரிமை உண்டு என்பதை உணர்த்திய அவர் விதவைப் பெண்களின் மறுமணத்திற்கு பெரிதும் ஆதரவளித்தார். இதற்காக அவர் ஆட்சியில் பல்வேறு திட்டங்கள் தீட்டப்பட்டன.

பிருந்தாவன்- இந்தியாவின் கைம்பெண்டிர் நகரம்

இந்தியாவில் உத்தரபிரதேச மாநிலத்தில் கைம்பெண்டிர் நகரம் 'பிருந்தாவன்' உள்ளது. இந்த இடம் இந்துக்களுக்கு பெரும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது; இந்துக் கடவுளான கிருஷ்ணர் தனது குழந்தைப் பருவத்தை இங்கு கழித்ததாகக் கூறப்படுகிறது. இந்த மத அடிப்படைகளின் காரணமாகவே பிருந்தாவனத்திற்கு 'விதவைகளின் நகரம்' என்று பெயர் வந்தது. புகழ்பெற்ற வரலாற்றாசிரியரும் எழுத்தாளருமான வில்லியம் டால்ரிம்பிள் தனது 1998- ஆம் ஆண்டில் எழுதிய பயண புத்தகமான 'தி ஏஜ் ஆஃப் காளி' யில் இதைப் பற்றி விவரிக்கிறார். "பிருந்தாவனம், கண்ணன் வாழ்ந்த இடம் என போற்றப்பட்டாலும், இன்று, 'விதவைகளின் நகரம்' என்றே அழைக்கப்படுகிறது. காரணம், இங்கு, 60,000க்கும் மேற்பட்ட வயதான விதவைகள் உள்ளனர்." (தினமலர், 25.01.2015) என்பதை அறிய முடிகிறது. இங்கு ராஜஸ்தான், மத்தியப்பிரதேசம், பீகார், உத்திரப்பிரதேசம், மேற்குவங்கம், சத்தீஸ்கர் மற்றும் கர்நாடகா மாநிலங்களில் இருந்து கணவனை இழந்த பெண்களை பிருந்தாவனத்தில் கொண்டு வந்து விட்டுவிட்டுச் சென்றுவிடுகின்றனர்.

கைம்பெண்டிரை மனதளவிலும் ஒடுக்கும் சமூகம்

கணவனை இழந்த ஒரு பெண், அதே ஊரில் உள்ள ஆண்களிடம் இயல்பாக பேசினால் கூட, இந்தச் சமுதாயம் தவறான உறவாகத்தான் நினைத்துக்கொள்கிறது. அந்தப் பெண் ஒவ்வொரு நாளும் அதிகாலையில் சுதந்திரமாக பொதுத்தெருவில் நடந்தால் காலையிலேயே 'முண்டச்சி' முகத்தில் முழித்தால் அன்றைய நாளே விளங்காது என்று சொல்கிறது. பண்டிகை, திருவிழா நாட்களில் கூட. அது மட்டும் அல்ல உற்றார், உறவினர் வீடுகளில் கூட முதல் நபராக இல்லாமல் சடங்கு, சம்பிரதாயம், நல்ல நேரம் முடிந்த கடைசி நபராக அந்தப் பெண் தள்ளப்படுகிறாள். மனம் உடைந்து தன் உறவினர் வீடுகளுக்கு மகிழ்ச்சியுடன் தானும் தன் பிள்ளைகளை அழைத்துச் செல்வதை நிறுத்தி விடுகிறாள். தனியாக வாழ்ந்தால் தன் வயது வந்த பிள்ளைகளையும் தன்னையும் தவறாக பேசுகிறது. தன்னுடன் வயதான அம்மாவையும் வைத்துக்கொண்டு பிள்ளைகளையும் பராமரிக்கிறாள். கணவனை இழந்த பெண்ணுக்குத் தாலி அறுக்கும் போதும், அலங்காரம்

செய்து பூவை அறுத்துப் பொட்டு அழித்து வளையல்களை உடைத்து இந்தச் சடங்குகளைச் செய்வதற்கும் மற்றொரு பெண் கைம்பெண்ணாகவே இருக்க வேண்டுமாம். அந்தப் பெண்ணை மனரீதியாகவும், உடல் ரீதியாகவும் துன்பப்படுத்துகின்றனர். இதுதான் இந்து மதச் சடங்கு என்று மனு சாஸ்திரம் கூறுகிறது.

ஆனால், அதே ஆண் எத்தனை பெண்களுடன் உறவு வைத்துக் கொண்டாலும் எத்தனை திருமணம் செய்து கொண்டாலும் தவறு இல்லையாம். தான் பெற்ற பிள்ளைகளை நினைக்காமல் மறுமணம் செய்து கொள்கின்றனர். பெண் கணவனை இழந்தால் இந்தச் சமுதாயம் 'விதவை' என்கிறது. ஆனால் ஆண் மனைவியை இழந்தால் 'விதவன்' என்று சொல்லுவதில்லையே. இந்த இந்து மதச் சமுதாயத்தில் இதுவரை இல்லையே? திரைப்படங்கள், தொலைக்காட்சி நாடகங்களில் விதவைப் பெண்களை தனியாகவும் அவமானப் படுத்தும் விதமாகவே அமைக்கின்றனர். இன்றைய ஊடகங்கள் 'பண்பாடு' என்ற பெயரில் பெண்களை இழிவுபடுத்தி நவீன மனுசாஸ்திரத்தைப் பிரதிபலிக்கின்றன.

தமிழகத்தில் கைம்பெண்டிர் அதிகம்

பெரியார் தனது சொந்த குடும்பத்திலேயே கைம்பெண் மறுமணத்தை நடத்தி வைத்தார். உலகம் முழுக்க சுமார் 24.5 கோடி கைம்பெண்கள் இருக்கிறார்கள். இவர்களில் கிட்டத்தட்ட நம்நாட்டில் கைம்பெண்கள் எண்ணிக்கை 4.8 கோடி பேர். “நம்நாட்டில் விதவைகள் எண்ணிக்கை 40 மில்லியன். நாட்டின் பெண்கள் மக்கள் தொகையில் 8 விழுக்காடு பெண்கள் விதவைகள். இதில் 64 சதவீதம் பேர் 60 வயதுக்கு மேற்பட்டவர்கள். இதில் 80 விழுக்காடு பேர் 70 வயதுக்கு மேற்பட்டவர்கள். கைம்பெண்களில் கிராமங்களில் வசிக்கும் 93 விழுக்காடு பேரும் நகர்புறங்களில் வசிக்கும் 68 விழுக்காட்டினரும் எழுதப்படிக்கத் தெரியாதவர்கள். 25 விழுக்காடு கைம்பெண்கள் வேலைக்குச் செல்கிறார்கள். இதில் 1 விழுக்காடு பேர் தான் நல்ல வேலையில் இருக்கிறார்கள். 5 விழுக்காடு பேருக்கு கிளார்க் வேலை. மீதமுள்ளவர்கள் கூலிவேலைக்கும் வீட்டுவேலைக்குச் செல்கிறார்கள். 7 விழுக்காடு கைம்பெண்கள் தனியாகத் தான் வசிக்கிறார்கள். இது இந்தியாவின் நிலை. தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை விதவைகளின் எண்ணிக்கை சுமார் 40 லட்சம். இந்தியாவிலேயே தமிழகத்தில்தான் விதவைகள் அதிகம் என்கிறது ஐ.நா. அறிக்கை.” என்பதை ப. திருமலையின் கட்டுரை வழி அறியமுடிகிறது. இச்செய்தி இன்னும் பதற்றமடைய வைப்பதாக உள்ளது. ஆணின் இயற்கை மரணத்தைத் தவிர்த்து பெண்களை கைம்பெண்களாக்குவதில் குடியும், இயற்கைச் சீற்றமும் முக்கிய காரணிகளாகின்றன. அதிலும் தமிழகத்தில் குடி மிக முக்கிய காரணம். தமிழகத்திலுள்ள கைம்பெண்களில் ஐம்பது விழுக்காட்டினர் 35 வயதுக்கு கீழ் உள்ள கைம்பெண்கள் என்பது வேதனைக்குரிய செய்தியாக உள்ளது.

முடிவுரை

சங்ககால மகளிர் அரசியல், தூது, கல்வி, கள்ளாண்மை போன்றவற்றில் ஆண்களுக்கு நிகராக ஆற்றல் பெற்றிருந்தனர். சங்க இலக்கியத்தில் 'கற்பு' என்பது ஆணுக்கு அடங்கி அவன் சொற்படி நடக்கும் அடக்கக் கோட்பாடாக உள்ளது. 'கைம்மை' என்பது பெண்ணுக்கு மட்டுமே விதிக்கப்பட்டது. தாய் வழிச் சமுதாயம் என்பது சங்க இலக்கியத்தில் இல்லை. கணவனை இழந்த பிறகு கைம்மை நோன்பு என்ற

கொடுமையினை அனுபவித்திருக்கின்றனர். ஆண்களுக்குச் சமமாக ஆற்றல் கைவரப் பெற்றிருப்பினும் கணவனை இழந்த பிறகு வாழத் தகுதியற்றவராகவே இருந்திருக்கின்றனர். ஏனெனில் கணவனை இழந்த பிறகு வாழும் பெண்ணின் வாழ்வு நெறி இயல்பானதாக இல்லை. கழிகல மகளிர், கழிகல மகடூஉ, பருத்திப் பெண்டிர், உயவல் பெண்டிர், தொடிகழி மகளிர் என்று பல பெயர்களால் கைம்பெண்கள் அழைக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். களவிலும் கற்பிலும் தலைவனின் சிறு பிரிவைக் கூட தாங்க இயலாது வருந்தக்கூடியவளாகப் பெண் விளங்குகிறாள். கணவனை இழந்த பிறகு கடுமையான கைம்பெண் நோன்பு நோற்று வாழ வேண்டுவது பெண்களுக்கு மட்டுமே கட்டாயமாக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆண்களுக்கு இந்நோன்பு விதிக்கப்படவில்லை. பின்பற்றப்படவும் இல்லை. ஆனால், 'புறப்பொருள் வெண்பா மாலை' என்னும் நூல், மனைவியை இழந்த கணவன் வருத்தத்துடன் தனியே வாழும் நிலையை தபு-தார நிலை என்று பதிவு செய்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

களவொழுக்கத்திலும், கற்பொழுக்கத்திலும் தலைவனை விமர்சிக்கிற தலைவி, கணவன் இறந்தபிறகு தன்னை மாய்த்துக் கொள்ளும் நிலைக்கு ஆளாகிறாள். இது தலைவன் மீதுள்ள அன்பின் மிகுதி எனக்கொள்ள இயலாது. பிற்போக்குத்தனமான இம்முடிவு அக்காலச் சமுதாயத்தைப் பழி வாங்குவதாகவே அமைகின்றது. தமிழ்நாட்டைப் பொருத்தவரை உடன்கட்டை ஏறும் வழக்கம் ஒரு விதிவிலக்கே தவிர கட்டாயமாக இருக்கவில்லை. தமிழ்நாட்டில் எந்த இடத்திலும் பெண்கள் உடன்கட்டை ஏறும்படி நிர்ப்பந்திக்கப்படவில்லை. அனால், சிவகங்கை மறவர்களிடம் அக்னிப் பிரவேசம் எனப்பட்ட உடன்கட்டை ஏறுதல் என்ற நேர்மறை கருத்தும் அதே சமயம் அரசனின் ஆணைப்படி நிறைவேற்றப்பட்டுள்ளது என்னும் எதிர்மறை கருத்தும் தமிழ்நாட்டில் நிலவுகிறது. திரைப்படங்கள், தொலைக்காட்சி நாடகங்களில் கைம்பெண்டிரைத் தனியாகவும் அவமானப் படுத்தும் விதமாகவே காட்சிப்படுத்துகின்ற நிலை மாறவேண்டும் என்றும் அலியார்ப் புலவர், பாரதிதாசன், தி. ஜானகிராமன் முதலியோர் தங்கள் படைப்புகளில் கைம்பெண்டிர் மறுமணம் குறித்து பேசியுள்ளதையும் இக்கட்டுரை எடுத்துக்கூறுகிறது. மேலும், பெரியார், கலைஞர் ஆகியோர் கைம்பெண்டிர் வாழ்வியல் மேம்பாட்டிற்கு மகத்தான பணிகளை செய்தவர்கள் என்பதையும் இக்கட்டுரை எடுத்தியம்புகிறது. கைம்பெண்டிரை பொருளாதார, பண்பாட்டுரீதியாக கேவலப்படுத்தப்படுகிற நிலை மாறவேண்டும். தமிழ்நாட்டில் கைம்பெண்களின் வாழ்வுரிமை மீட்டெடுக்கப்பட வேண்டும்.

துணைநூற் பட்டியல்

அருணசலம், மு(தமிழில் சிவ. முருகேசன்), தமிழ்நாட்டில் சதி என்னும் தற்பலி வழக்கம், சந்தியா பதிப்பகம், சென்னை, 2014.

அலியார்ப்புலவர், இந்திராயன் படைப்போர், பிரபாகர அச்சுக்கூடம், சென்னை, 1873.

ஆறுமுகம், முனைவர் ஆ., சங்க இலக்கியத்தில் குடும்பம், உடைமை, அரசு, பாவேந்தர் பதிப்பகம், திருமழபாடி, 1994.

இராமநாதன், டாக்டர் ஆறு., தமிழர் வழிபாட்டு மரபுகள், மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சிதம்பரம், 2006.

இராமநாதன், டாக்டர் ஆறு., நாட்டுப்புற இயல் ஆய்வுகள், மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை, 1997.
உ.வே. சாமிநாதையர், புறநானூறு(மின்னூல்), தமிழ் இணையக் கல்விக் கழகம், சென்னை, 2016.
சதாசிவ பண்டாரத்தார், டி.வி., பிற்கால சோழர் சரித்திரம், அஸ்வின் ஏஜென்ஸி, சென்னை, 2011.
சந்தியா நடராஜன்(ப), மதுரைத் தமிழ்ப் பேரகராதி- இரண்டாம் பாகம், சந்தியா பதிப்பகம், சென்னை, 2004.
சுப்புரெட்டியார், டாக்டர் ந., தந்தை பெரியார் சிந்தனைகள், யாழ் வெளியீடு, சென்னை, 2001.
தட்சிணாமூர்த்தி, முனைவர் அ., தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும், யாழ் வெளியீடு, சென்னை, 2008.
தனலெட்சுமி, முனைவர் நா.(தொ), தமிழர் சமுதாய & பண்பாட்டு பாரம்பரிய வரலாறு கி. பி. 1600 வரை, தமிழ்நாடு திறந்தநிலைப் பல்கலைக் கழகம், சென்னை, 2014.
துரைசாமிப் பிள்ளை, ஒளவை சு., புறநானூறு- இரண்டாம் பகுதி, கழக வெளியீடு, திருநெல்வேலி, 1962.
துரைசாமிப் பிள்ளை, ஒளவை சு., புறநானூறு- முதல் பகுதி, கழக வெளியீடு, திருநெல்வேலி, 1964.
தேவிரா(உ), புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, ஸ்ரீநந்தினி பதிப்பகம், சென்னை, 2016.
பக்தவத்சல பாரதி, பண்பாட்டு மானிடவியல், மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சிதம்பரம், 2003.
பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் பாடல்கள், நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை, 2006.
பார்த்திபன், வே., கல்லாகிப் போனவர்கள், ஆதிவனம் பதிப்பகம், ஈரோடு, 2023.
புலியூர்க் கேசிகன்(உ), கலிங்கத்துப் பரணி, பாரி நிலையம், சென்னை, 2018.
ஜம்புநாதன் எம்.ஆர்., இருக்கு வேதம்(தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு)- இரண்டாம் பாகம், டி. என். ஏ. ஐயர், மும்பை, 1991.
ஸ்ரீசந்திரன், ஜே.(உ), மணிமேகலை, வர்த்தமானன் பதிப்பகம், சென்னை, 2002.
<https://pmptn.wordpress.com/2013/06/05/>
<https://www.dinamalar.com/supplementary>
<http://www.tholliyal.com> > 2015/08 > blog-post

References

Arunachalam, M. (in Tamil, Siva Murugesan), Thamizhnattil Sathi Ennum Tharpali Vazhakkam, Sandhya Pathipagam, Chennai, 2014.
Aliarpulavar, Indrayan Padaippor, Prabhakara atchu koodam, Chennai, 1873.
Arumugam, Dr. A., Sanga Ilakkiyathil kudumbam udaimai arasu, Pavendar Pathipagam, Tirumazhabadi, 1994.
Ramanathan, Dr. Aru., Tamizhar vazhipattu marapugal, Meiyappan Pathipagam, Chidambaram, 2006.
Ramanathan, Dr. Aru., naattupura iyal aoivugal, Manivasagar Pathipagam, Chennai, 1997.
Saminathaiyar, U.V. Purananooru (e-book), Tamil Virtual Academy, Chennai, 2016.
Sadasiva Pandarathar, T.V., Pirkaala Cholar Sarithiram, Ashwin Agency, Chennai, 2011.
Sandhya Natarajan, Madurai Tamizh peragarathi- Part II, Sandhya Pathipagam, Chennai, 2004.
Suppurediyar, Dr. N., Thandhai Periyar Sindhanaigal, yaazh veliyeedu, Chennai, 2001.

- Dakshinamoorthy, Dr. A., Tamizhar nagarigamum panpaadum, yaazh veliyeedu, Chennai, 2008.
- Dhanalakshmi, Dr. N., Tamizh samuthaya & panpattu parampariya varalaru ki. Pi.1600 varai, Tamil Nadu Open University, Chennai, 2014.
- Duraisamy Pillai, avvai S., Purananooru- Part II, Kazhga Veliyeedu, Thirunelveli, 1962.
- Duraisamy Pillai, avvai S., Purananuru- Part I, kazhga veliyeedu, Tirunelveli, 1964.
- Devira, Purapporul Venpamalai, Sri nandini Pathipagam, Chennai, 2016.
- Bhaktavatsala Bharathi, Panpattu manidaviyal, Meiyappan pathipagam, Chidambaram, 2003.
- Bharathidasan, Bharathidasan padalgal, New Century Book House, Chennai, 2006.
- Parthiban, V., Kallaki Ponavargal, Aadivanam Pathipagam, Erode, 2023.
- Puliyur Kesigan, Kalingathu Parani, Pari Nilaiyam, Chennai, 2018.
- Jambunathan M.R., Iruk Vedam (Tamil Translation)- Part II, T. N. A. Iyer, Mumbai, 1991.
- Sre chandran, J., Manimekalai, Varthamanan Pathipagam, Chennai, 2002.

<https://pmptn.wordpress.com/2013/06/05/>

<https://www.dinamalar.com/supplementary>

<http://www.tholliyal.com> › 2015/08 › blog-post

License

Copyright (c) 2025 Author

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution 4.0 International License](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).